

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลของผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Error Analysis in the Translations of M.A. (English-Thai Translation)

Candidates, Ramkhamhaeng University

Thanyarat Panakul, ธัญญรัตน์ ปาณะกุล¹

บทคัดย่อ

จุดประสงค์หลักในงานวิจัยครั้งนี้มี 4 ประการ ได้แก่ (1) เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลของผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2) เพื่อศึกษาปัญหาและการแก้ไขปัญหาการแปลของนักศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว และ (3) เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ และการพัฒนาทักษะการแปลของนักศึกษา การเก็บข้อมูลรวบรวมจากกลุ่มผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว จำนวน 26 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 คน มีการนำบทสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลโดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสรุปได้ว่า ผู้สอบคัดเลือก 26 คน แปลผิดทั้งหมด 552 ครั้ง จำแนกข้อผิดพลาดได้เป็น 14 ประเภท เกิดจากสาเหตุใหญ่ 3 สาเหตุคือ ปัญหาด้านความรู้ภาษาอังกฤษ ปัญหาด้านคลังความรู้ ปัญหาด้านหลักการแปล ผู้สอบคัดเลือก 26 คน แบ่งเป็นกลุ่มสอบผ่านข้อเขียน 14 คน และกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียน 12 คน โดยกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนทำข้อผิดพลาดในการแปล 14 ประเภทมากกว่ากลุ่มสอบผ่านข้อเขียน อนึ่ง ผลการสัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สรุปได้ว่า นักศึกษาสรุปปัญหาการแปลที่พบเรียงตามลำดับความสำคัญ

¹ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Department of English and Linguistics, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University,

E-mail: thpanakul@gmail.com

*Manuscript received August 26, 2019; revised September 10, 2019 and accepted September 17, 2019

และปริมาณที่ทำผิดจากมากไปหาน้อย 7 ปัญหาด้วยกัน และนักศึกษาเสนอวิธีการแก้ปัญห
การแปลโดยแบ่งแต่ละปัญหาเป็นปัญหาย่อยและเสนอวิธีแก้ไขเป็นขั้นตอน รวมทั้งเสนอแนะสาเหตุ
ของข้อผิดพลาดเหล่านั้น ลำดับขั้นตอนในการแก้ไขและแผนการแก้ไขในระยะสั้นและระยะยาว

คำสำคัญ: ปัญหาการแปล, การแปลผิดความหมาย, ปัญหาการแปลของผู้แปล, สาเหตุการแปล
ผิดความหมาย

Abstract

Four main objectives of this study were (1) to analyze errors in the entrance examination papers of the Master of Arts (English-Thai Translation) candidates, Ramkhamhaeng University, (2) to study the first year students' translation problems and problem solving, and (3) to explore how the students improved their translation skills. Two groups of people participated in the research. The first group included 26 candidates who took the entrance examination and the second group consisted of eight first-year students. The researcher interviewed them by posing three questions. Descriptive statistics in percentages was used to present the results. The error analysis findings are as follows: 26 candidates made 552 errors in meaning transfer. The errors were classified into 14 types and 3 causes: lack of linguistic and encyclopedic knowledge and lack of appropriate translation methods. The 26 candidates were divided into two groups: 12 candidates passed the entrance exam and 14 candidates failed it. The research findings showed that those who failed the exam made the fourteen types of errors more than those who passed the exam. Moreover the interview findings are as follows: the students presented their translation problems according to the priority and the quantity of errors they made, from large to small number there were seven types of error. The students' suggestions for solving the seven translation problems were as follows: classifying each problem into subtypes and explaining the correction strategy step by step, and identifying the causes of those errors and indicating the ways

to correct the mistakes. Both the short-term and the long term plans for translation correction were also suggested.

Keywords: Problems in translation, Errors in meaning transfer, Students/translators' problems, The causes of errors in meaning transfer

บทนำ

โลกปัจจุบันเป็นโลกไร้พรมแดน ประชากรในประเทศต่าง ๆ ติดต่อสื่อสารกัน ได้สะดวกรวดเร็วกว่าในยุคก่อน ประเทศต่าง ๆ รวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร นวัตกรรม ความรู้และเทคโนโลยี สาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อติดต่อธุรกิจการค้า หรือ เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม คุณภาพชีวิต และเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีระหว่างประเทศ

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษานานาชาติ ภาษากลาง ภาษาของโลกที่ใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนต่างชาติต่างภาษา การถ่ายทอดความรู้ นวัตกรรม เทคโนโลยีสาขาวิชาต่าง ๆ ตลอดจนศิลปวัฒนธรรมจำเป็นต้องอาศัยบุคลากรกลาง คือ นักแปล ผู้ซึ่งนอกจากจะต้องมีความรู้ความเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของทั้งสอง

ตะวันตกและสังคมไทยเป็นอย่างดีแล้ว ยังต้องเข้าใจหลักวิธีการสื่อสารและการถ่ายทอดความหมายให้สัมฤทธิ์ผล และจะต้องมีความรู้รอบตัวในสาขาวิชาต่าง ๆ อีกด้วย

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงเล็งเห็นความจำเป็นในการผลิตนักแปลผู้เชี่ยวชาญการแปล เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ด้วยเหตุนี้ ในปีพุทธศักราช 2538 คณะมนุษยศาสตร์ จึงได้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปลเป็นครั้งแรก หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล พุทธศักราช 2538 ประกอบด้วย 2 สาขาวิชา คือ สาขาการแปลภาษาอังกฤษ-ไทย และสาขาการแปลภาษาฝรั่งเศส-ไทย

ต่อมาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปลได้เสนอหลักสูตรใหม่ในปีพุทธศักราช 2557 ซึ่งหลักสูตรนี้ ประกอบด้วย 4 วิชาเอกที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ได้แก่

วิชาเอกการแปลสายภาษาจีน สายภาษาฝรั่งเศส สายภาษาเยอรมัน และสายภาษาญี่ปุ่น ในปี พุทธศักราช 2558 หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล เสนอหลักสูตรปรับปรุงเพิ่มวิชาเอกการแปลสายภาษาอังกฤษ เข้ามาอีกหนึ่งวิชาเอก เนื่องจากการแปลถือเป็นศาสตร์ที่มีความเป็นสากล และมีลักษณะเป็นพหุวิทยาการ จึงสามารถจัดการเรียนการสอนในลักษณะของวิชาแกนร่วมกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้ อาทิเช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เพื่อให้การบริหารจัดการหลักสูตรเป็นไปด้วยความเหมาะสมและสามารถใช้ทรัพยากรบุคคลร่วมกันในการจัดการเรียนการสอนโดยมุ่งให้เกิดประโยชน์สูงสุด (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, บัณฑิตวิทยาลัย, 2558, หน้า 5)

อนึ่ง การจัดการเรียนการสอนด้านภาษา เพื่อสร้างทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้แก่นักศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น ภายหลังการบริหารหลักสูตรทุก 5 ปี ควรได้มีการทำวิจัยเพื่อการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน ดังเช่น งานวิจัยเพื่อปรับปรุงทักษะการอ่านของนักศึกษามหาวิทยาลัย

รามคำแหง โดยทิพอุษา ศรีเพริด และคณะ (2559, หน้า 96) และงานวิจัยของ Thitirat Phukanchana (2018) ศึกษาการลดและการเพิ่มแรงจูงใจของนักศึกษาไทยในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศระดับสูง: กรณีศึกษาของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในด้านการจัดการเรียนการสอน สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง ก็เช่นเดียวกัน มีการเสนอหลักสูตรนี้ในปี พ.ศ. 2558 บัดนี้ ถึงเวลาการปรับปรุงหลักสูตรแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการวิจัยหลักสูตรดังกล่าว เพื่อนำผลการวิจัยไปปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษ-ไทย ให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้นต่อไป

ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนี้ได้เป็นกรรมการสอบคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการเข้าศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า งานแปลจากข้อสอบวิชาเฉพาะการแปลภาษาอังกฤษ-ไทย ของนักศึกษาทุกรุ่นมีข้อผิดพลาดจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นการแปลผิด แปลขาด แปลเกิน หรือแปล

ยื่นข้อ ข้อผิดพลาดเหล่านี้แบ่งออกเป็นหลายประเภท และเป็นข้อผิดพลาดด้านความหมาย ซึ่งเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ กันไป

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้สนใจศึกษาข้อผิดพลาดด้านความหมายที่เกิดขึ้นในงานแปลข้อสอบคัดเลือกเข้าศึกษาของหลักสูตรเพื่อจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดและอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดเหล่านั้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยสนใจใคร่ทราบว่า นักศึกษาผู้ที่สอบผ่านการคัดเลือกและเข้าศึกษาตามหลักสูตรได้ศึกษาวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้สำหรับนักศึกษาปีที่ 1 ทั้งวิชาปรับพื้นฐาน วิชาแกนร่วมและวิชาในหมวดวิชาเอก เช่น วิเคราะห์โครงสร้างภาษาอังกฤษ การแปลข้อเขียนทั่วไป นักศึกษาย่อมเรียนรู้ทฤษฎีการแปล ฝึกทักษะการแปลและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานแปลได้ สามารถแยกแยะข้อผิดพลาดประเภทต่าง ๆ และอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดเหล่านั้นได้ ยิ่งไปกว่านั้น นักศึกษาย่อมสะสมประสบการณ์งานฝึกแปลข้อเขียน และเอกสารงานแปลจนสามารถเสนอแนะวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดที่พบในงานแปล เพื่อปรับปรุงงานแปลของตนให้สมบูรณ์ขึ้น

ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลงานการเรียนรู้ของนักศึกษาปีที่ 1 ตลอดจนข้อเสนอแนะของนักศึกษาเพื่อปรับปรุงงานแปลของตน ผู้วิจัยสามารถนำผลการวิจัยในหัวข้อดังกล่าวไปใช้ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนกระบวนการวิชาการแปลภาษาอังกฤษ-ไทย เพื่อปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในงานแปลสอบข้อเขียนของผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อศึกษาปัญหาการแปล วิธีการแก้ไขปัญหาการแปล และวิธีเรียนรู้และการพัฒนาทักษะการแปลของนักศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. การวิเคราะห์เอกสาร โดยผู้วิจัยศึกษาเฉพาะผลงานแปลของผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย ในปีการศึกษา

2559 จำนวน 26 คน ข้อสอบเป็นบทความภาษาอังกฤษ ความยาว 1 หน้ากระดาษ

2. การสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก นักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 คน ผู้ซึ่งสอบผ่านกระบวนการวิชาปรับพื้นฐาน วิชาแกนร่วม และวิชาในหมวดวิชาเอก สำหรับนักศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์เอกสาร ผู้วิจัยนับจากข้อผิดพลาดด้านความหมายในงานแปลของผู้สอบคัดเลือก 26 คน แสดงในตารางที่ 1 ถึงตารางที่ 4 ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการแปลโดยรวม ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการแปล โดยจำแนกตามจำนวนผู้สอบคัดเลือก ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบจำนวนคนที่ทำข้อผิดพลาดระหว่างกลุ่มสอบผ่านข้อเขียนและกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียน และตารางที่ 4 การเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดการแปลของกลุ่มสอบผ่านและกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียน ผู้วิจัยแบ่งประเภทข้อผิดพลาดที่พบในงานแปลของผู้สอบคัดเลือกได้เป็น 14

ประเภท และจัดหมวดหมู่ข้อผิดพลาดทั้ง 14 ประเภท ออกเป็นปัญหาการแปล 3 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ ปัญหาด้านความรู้ภาษาอังกฤษ ด้านคลังความรู้ และด้านหลักการแปล

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้นำบทสัมภาษณ์นักศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย จำนวน 8 คน เรียบเรียง อภิปรายและสรุป นักศึกษากลุ่มนี้ได้สอบผ่านกระบวนการวิชาแปลมาแล้ว 10 กระบวนวิชา ได้ให้สัมภาษณ์แบบเจาะลึกในหัวข้อปัญหาการแปลที่พบ วิธีแก้ไขข้อผิดพลาด และแนวทางการพัฒนาทักษะการแปลของนักศึกษาแต่ละคนตามประสบการณ์การฝึกแปลในหลักสูตรและประสบการณ์การทำงานแปลในอาชีพของตน ผู้วิจัยนำผลสรุปจากบทสัมภาษณ์นักศึกษาไปปรับปรุงการสอนการแปลภาษาอังกฤษ-ไทย และพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณข้อผิดพลาดแบบร้อยละ เพื่อแสดงข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่ผู้สอบคัดเลือกแต่ละคนทำว่าเป็นสัดส่วน

เท่าใดของจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด และนำผลการศึกษาของทุกคนมาทำการวิเคราะห์ในภาพรวม โดยศึกษาสัดส่วน (ร้อยละ) ของประเภทข้อผิดพลาดที่มีสัดส่วนสูงเป็นลำดับต้น ๆ ซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้สอบคัดเลือกแปลผิดความหมาย เพื่ออธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดนั้น ๆ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยรวบรวมคำตอบของผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 26 คน นำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานแปลของผู้สอบคัดเลือกสรุปได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการแปลโดยรวมพบว่า จำนวนผู้สอบคัดเลือกทั้ง 26 คน ทำข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการแปลรวม 552 ครั้ง โดยแปลคำศัพท์/วลี/สำนวนผิดเพราะไม่รู้ความหมายมากที่สุด จำนวน 243 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.10 และผู้สอบคัดเลือกแปลตกความมากเป็นอันดับสอง จำนวน 103 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.69 ส่วนอันดับสาม ได้แก่ แปลประโยคซับซ้อนผิด

จำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.53

2. ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการแปลจำแนกตามจำนวนผู้สอบคัดเลือกพบว่า ผู้สอบคัดเลือกทั้ง 26 คน ทำข้อผิดพลาดในเรื่องแปลคำศัพท์/วลี/สำนวนผิดเพราะไม่รู้ความหมายทุกคนเป็นลำดับที่หนึ่ง ส่วนลำดับที่สองคือ แปลตกความ มีผู้ทำผิด 24 คน คิดเป็นร้อยละ 92.3 และข้อผิดพลาดลำดับที่สามเท่ากันสองข้อ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 76.92 ได้แก่ การแปลคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ และการแปลประโยคซ้ำซ้อนผิด

3. การเปรียบเทียบจำนวนคนที่ทำข้อผิดพลาดการแปลของกลุ่มสอบผ่านข้อเขียนและกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนพบว่า กลุ่มสอบผ่านข้อเขียนทั้ง 14 คน แปลคำศัพท์/วลี/สำนวนผิด เพราะไม่รู้ความหมาย คิดเป็นร้อยละ 53.84 ในขณะที่กลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนทั้ง 12 คน ก็ทำข้อผิดพลาดข้อนี้ทุกคน คิดเป็นร้อยละ 46.16 ของทั้งสองกลุ่ม อนึ่ง การแปลตกความเป็นข้อผิดพลาดลำดับที่สองที่กลุ่มผู้สอบผ่านข้อเขียนทำ มีผู้ทำผิดข้อสองนี้ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ของจำนวนผู้สอบคัดเลือกทั้ง 2 กลุ่ม คือ 26 คน ส่วนกลุ่มสอบ

ไม่ผ่านข้อเขียนทำผิดข้อแปลตกความ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 42.30 ของทั้งกลุ่ม ผู้สอบคัดเลือกจำนวน 26 คน

กลุ่มสอบผ่านข้อเขียนทำข้อผิดพลาด การแปลข้อที่สี่คือ แปลประโยคซ้ำซ้อนผิด จำนวนคนมากเป็นลำดับที่สามคือ 10 คน ที่ทำข้อสี่ผิด คิดเป็นร้อยละ 38.46 ของกลุ่ม 26 คน ส่วนกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียน จำนวน 11 คน ทำข้อผิดพลาดการแปลข้อที่สามคือ แปลคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ นับเป็นจำนวนคนทำผิดข้อนี้มากเป็นลำดับที่สามคือ ร้อยละ 42.30 ของกลุ่ม 26 คน

4. การเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาด การแปลของกลุ่มสอบผ่านและกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนพบว่าจำนวนข้อผิดพลาดการแปลที่กลุ่มสอบผ่านข้อเขียนทำมากที่สุดคือ 109 ครั้ง พบในข้อผิดพลาดข้อแรก คือ แปลคำศัพท์/วลี/สำนวนผิด คิดเป็นร้อยละ 19.78 ในข้อผิดพลาดข้อเดียวกันกับกลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนทำผิดมากถึง 134 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.31 ส่วนจำนวนข้อผิดพลาดที่มากเป็นอันดับสองของกลุ่มสอบผ่านข้อเขียนคือ 52 ครั้ง พบในข้อผิดพลาดข้อสองคือ การแปลตกความ คิดเป็นร้อยละ 9.43 ในขณะเดียวกัน

กลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนทำข้อผิดพลาด ข้อสอบมากเป็นลำดับสองคือ 53 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.6 ข้อผิดพลาดการแปลที่กลุ่มสอบผ่านข้อเขียนทำมากเป็นลำดับที่สามคือ ข้อผิดพลาดข้อสี่ แปลประโยคซ้ำซ้อนผิด มีจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.90 ส่วนจำนวนข้อผิดพลาดลำดับที่สามที่กลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนทำได้แก่ ข้อผิดพลาดข้อเจ็ด คือเลือกคำแปลไม่เหมาะสม กลุ่มสอบไม่ผ่านข้อเขียนทำ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.81

การวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดในการแปล

ข้อผิดพลาดในงานแปลของผู้สอบคัดเลือกแบ่งได้เป็น 14 ประเภท ดังนี้

1. แปลคำศัพท์/วลี/สำนวนผิดเพราะไม่ทำความเข้าใจ เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการแปลข้อผิดพลาด 14 ประเภท และผู้สอบคัดเลือกทั้ง 26 คน ทำข้อผิดพลาดประเภทนี้ ผลการวิเคราะห์สรุปว่า ผู้สอบคัดเลือกมีคลังคำศัพท์-สำนวนแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษที่แต่ละคนสะสมมา และความสนใจใฝ่รู้ ใฝ่ศึกษากันว่าหาความรู้รอบตัวในโลกปัจจุบันที่ไร้พรมแดน

2. แปลประโยคซับซ้อนผิด ผู้สอบคัดเลือกที่แปลผิดเนื่องจากมีปัญหาด้านโครงสร้างภาษาอังกฤษ ทำให้แบ่งประโยคผิด วิเคราะห์ชนิดของประโยคผิด หรือวิเคราะห์โครงสร้างกลุ่มคำนามผิด

3. แปลคำสรรพนามผิด เพราะไม่รู้ว่าคำอ้างอิงนั้นแทนคำนามใด มีสาเหตุจากผู้แปลขาดการวิเคราะห์บริบทความหมายเพื่อทำความเข้าใจว่า คำสรรพนามนั้นแทนบุคคลหรือสิ่งใด

4. แปลบุพบท เชื่อมโยงความผิด เกิดจากสาเหตุที่ผู้แปลเข้าใจผิด แปลวลีบอกวันเดือนปี ใน “จดหมายถึงบรรณาธิการ” ผิดแปลเป็นส่วนขยายข้อความข้างหน้าวลีนั้น และเลือกคำแปลบุพบท “to” ไม่เหมาะสมกับบริบท ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อน

5. แปลผิดเพราะขาดความรู้รอบตัว ทำให้ผู้แปลเข้าใจต้นฉบับผิดพลาด และแปลคำศัพท์เฉพาะด้านหรือคำย่อบางคำผิดไป

6. แปลทับศัพท์ เป็นปัญหาหนึ่งในการแปล ขึ้นอยู่กับวินัยของผู้แปลว่าสมควรทับศัพท์หรือไม่ ด้วยเหตุผลใด

7. ข้อผิดพลาดการแปลเกิดจากการสะกดผิด เพราะผู้แปลมีข้อบกพร่องในการใช้

ภาษาไทย

8. แปลเียนเชื้อ เกิดจากผู้แปลสะสมประสบการณ์จากการอ่านงานเขียนที่ดีของนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงไว้น้อยมาก ผู้แปลไม่ซึมซับตัวอย่างการใช้ภาษาไทยที่ดี กระชับรัดกุมและสละสลวย

9. การแปลอิสระ หรือการปรับเปลี่ยนข้อมูลของต้นฉบับ ลักษณะการแปลอิสระที่พบในงานแปลของผู้สอบคัดเลือกมี 2 ลักษณะด้วยกัน คือ การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำศัพท์-สำนวนและการแต่งเติมเสริมความ หรือการปรับเปลี่ยนข้อมูลของต้นฉบับในบทแปลด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยมีเหตุอันสมควร

10. แปลยึดโครงสร้างภาษาต้นฉบับ เกิดจากผู้สอบคัดเลือกแปลคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคภาษาต้นฉบับ และละเลยความหมายทางไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคไม่วิเคราะห์ความหมายของคำและความสัมพันธ์ระหว่างคำต่าง ๆ ในประโยค ตลอดจนไม่วิเคราะห์ความหมายของบริบทร่วม

11. การแปลขาด ผู้สอบคัดเลือกเก็บความหมายของคำศัพท์-สำนวนได้ไม่ครบถ้วน ส่งผลให้ความหมายระดับสาระหรืออรรถรส

ในบทแปลไม่เท่าเทียมกับต้นฉบับ

12. การละเลยข้อมูล เกิดจากผู้แปล ตัดความหมายของคำศัพท์-สำนวน หรือข้อความ ในต้นฉบับออกไปจากบทแปล

13. ปัญหาการเลือกใช้คำมาถ่ายทอดความหมาย เนื่องจากผู้แปลไม่ได้ดูบริบท ความหมายว่าบทความที่แปลนั้นใช้ภาษาเขียน วัจนลีลา ระดับภาษาใด หรือควรเลือกใช้ศัพท์ วิชาการเฉพาะด้านใดจึงจะเหมาะสม

14. การแปลผิด วัจนลีลา/ระดับ ภาษา หากผู้แปลไม่เลือกวัจนลีลา/ระดับภาษา ให้เหมาะสมกับบทแปลที่ตนกำลังแปล ก็อาจแปลผิดพลาดได้ แม้บทแปลนั้นจะถูก ไวยากรณ์

การแก้ไขปัญหาการแปลและการพัฒนาทักษะ การแปลของนักศึกษา

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาที่กำลังศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรมหา- บัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 8 คน เกี่ยวกับการแปลใน 3 ประเด็น คือ

1. นักศึกษามีปัญหาอะไรบ้างในการ แปล

2. นักศึกษามีวิธีแก้ปัญหาลำต้น อย่างไร

3. นักศึกษาเรียนรู้วิธีปรับปรุง พัฒนา ทักษะการแปลของตนให้สมบูรณ์อย่างไร ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มารวบรวมเรียบเรียงเป็นหัวข้อใหญ่ 3 หัวข้อ

1. ปัญหาที่พบในงานแปลของนักศึกษา มีทั้งคล้ายคลึงกันและต่างกัน นำมาแบ่งเป็น ปัญหาใหญ่และปัญหาย่อย ดังนี้

ปัญหาใหญ่ มี 7 ปัญหาด้วยกัน เรียงลำดับปัญหาตามที่นักศึกษาระบุจากมาก ที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ

1) ปัญหาด้านโครงสร้างภาษาต้นฉบับ ปัญหาด้านนี้ที่พบบ่อยคือ ปัญหาการแปล ประโยคกรรมวาจก ปัญหาการแปลด้วยบท ที่รูปประโยคยาวและซับซ้อน ปัญหาการ เรียงคำขยายผิดตำแหน่ง

2) ปัญหาทักษะการใช้ภาษาไทย แยก ย่อยเป็นปัญหาการหาคำไทยสละสลวย เหมาะสมกับบริบท ปัญหาการใช้คำเชื่อมผิด ปัญหาการสะกดคำ ปัญหาการใช้คำทับศัพท์ โดยไม่จำเป็น

3) ปัญหาการแปลด้วยบทที่มีการใช้ สำนวนเปรียบเทียบกับภาษาไทย

4) ปัญหาการเลือกใช้คำแปลให้เหมาะสม ประกอบด้วยการเลือกใช้คำศัพท์ที่มีหลายความหมาย ที่มีความหมายหลายนัย แปลตรงตัวหรือแปลยืดยาวต่อคำ เป็นต้น

5) ปัญหาการใช้คำฟุ่มเฟือย แยกย่อย โดยผู้แปลใช้คำในภาษาปลายทางเยิ่นเย้อจนเกินไป แปลเกินความ

6) ปัญหาการแปลด้านวัฒนธรรมที่ต่างกัน ประกอบด้วยปัญหาการแปลสุภาษิตสำนวน คำเปรียบเปรย และปัญหาที่เกิดจากผู้แปลไม่มีประสบการณ์ตรงกับผู้เขียน

7) ปัญหาการทำความเข้าใจต้นฉบับ เนื่องจากผู้แปลไม่ทราบภูมิหลังหรือวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และไม่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร

ปัญหาย่อย เป็นปัญหาที่นักศึกษากล่าวถึงเพียงครั้งเดียวมีด้วยกัน 11 ปัญหา เช่น ปัญหาการแปลขาด แปลตกความ เป็นต้น

2. วิธีการแก้ปัญหที่พบในงานแปล

นักศึกษาเสนอวิธีการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค ปัญหานี้แยกย่อยออกมาเป็น 5 ปัญหา คือ (1) ปัญหาการแปลตัวบทที่มีโครงสร้างประโยคยาว ซับซ้อน

มีอนุประโยคยาวหรือส่วนขยายมาก ทำให้ตีความประโยคผิดไป (2) ปัญหาเกี่ยวข้องกับ การใช้คำขยายหลายคำในประโยคที่ซับซ้อน ทำให้ผู้แปลเกิดความสับสน (3) ปัญหาการแปลประโยคกรรมจากในภาษาอังกฤษ (4) ปัญหาการแปลกาล (tense) และ (5) ปัญหาการเรียงคำขยายผิดตำแหน่ง ผู้แปลมีปัญหาวางส่วนขยายอย่างไรให้ประโยคแปลเป็นภาษาไทยสละสลวย ไม่เกิดความหมายกำกวม และไม่ทำให้จุดเน้นความหมายและความสำคัญเปลี่ยนไป

ตัวอย่างวิธีการแก้ปัญหาย่อย (3) ปัญหาการแปลประโยคกรรมจากในภาษาอังกฤษ นั้น บางครั้งผู้แปลจะแปลตามโครงสร้างภาษาต้นฉบับ ทำให้บทแปลมีความหมายไม่ถูกต้องตามหลักการแปลประโยคกรรมจากในภาษาไทย ฉะนั้น ผู้แปลจะต้องตีความประโยคกรรมจากในภาษาอังกฤษเสียก่อนว่า สื่อความเชิงบวกหรือเชิงลบ หรือสื่อเน้นความหมายเป็นกลาง ต่อจากนั้นจึงแปลให้ตรงกับประโยคกรรมจากของไทย ความหมายประโยคภาษาต้นฉบับมีนัยเป็นบวก เวลาแปลจะใช้คำว่า “ได้รับ” หากภาษาต้นฉบับมีนัยภาษาเชิงลบ ให้ใช้คำว่า “ถูก” หรือ “โดน” หากตัวบทมีความหมายเป็น

กลางก็ให้แปลสกรมกริยาของประโยคออกมาโดยไม่ต้องใส่คำว่า “ถูก” หรือ “โดน” นำหน้าคำกริยานั้น

3. แนวทางการพัฒนาทักษะการแปล

นักศึกษาสาขาวิชาการแปลทั้ง 8 คน เสนอวิธีการเรียนรู้ ปรับปรุงและพัฒนาทักษะการแปลตามแนวความคิดและประสบการณ์ของตนเอง เพื่อที่จะได้เป็นนักแปลที่มีคุณภาพ ดังนี้ (1) นักแปลควรหมั่นอ่านหนังสือเกี่ยวกับการแปล ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ด้านการแปลจากการศึกษาแนวทางและทฤษฎีของนักแปลหลาย ๆ คน (2) นักแปลควรหาข้อบกพร่องในงานแปลของตนเองว่า มีประเด็นใดที่ผิดหรือต้องปรับปรุงแก้ไข เช่น แปลผิดความหมาย เลือกใช้คำไม่เหมาะสม ใช้คำฟุ่มเฟือย แล้วนำมาแก้ไขให้ถูกต้อง (3) ฝึกการแปลงานหลากหลายประเภท เท่าที่โอกาสอำนวย เช่น แปลนิยาย เรื่องสั้น ร้อยแก้ว บทความหรือสารคดี เพราะจะทำให้ตนเองได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และได้ฝึกฝนทักษะการแปลให้ดียิ่งขึ้น (4) ศึกษางานแปลของนักแปลที่มีชื่อเสียง เพื่อสังเกตกลวิธีการแปลที่นักแปลมักนำมาใช้ในการแปลเพื่อนำมาปรับปรุงและใช้กับงานแปลของตน

(5) หมั่นพูดคุยปรึกษาผู้ที่เป็่นนักแปลมืออาชีพ เพื่อขอคำแนะนำวิธีการพัฒนาทักษะการแปล (6) เรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยเพิ่มเติมจากการศึกษาด้วยตนเองจากตำราเรียนหรือแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ (7) สะสมคลังศัพท์ เรียนรู้การใช้พจนานุกรมออนไลน์ และ (8) หาโอกาสอบรมด้านภาษาและการแปล

อภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดงานแปลของผู้สอบคัดเลือกจำนวน 26 คน ผู้วิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการแปลจำแนกได้เป็น 14 ประเภท เกิดจาก 3 สาเหตุ คือ (1) ปัญหาด้านความรู้ภาษาอังกฤษ (2) ปัญหาด้านคลังความรู้ และ (3) ปัญหาด้านหลักการแปล ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ปัญหาด้านความรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ข้อบกพร่องด้านความรู้เกี่ยวกับระบบสัญลักษณ์ทั้งด้านศัพท์-สำนวน ด้านไวยากรณ์ และด้านโครงสร้างภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์-สำนวนและความหมายอันเกิดจากโครงสร้างผิดพลาด (ศศิ อินทโกสุม, 2560, หน้า 61)

ปัญหาด้านความรู้ภาษาอังกฤษ แบ่งย่อยเป็น 5 ประเภท คือ (1) แปลคำศัพท์วลี สำนวนผิด เพราะไม่รู้ความหมายเป็นรูปแบบการแปลผิดที่พบบ่อยที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอนก กิมสุวรรณ (2541) (2) แปลประโยคซับซ้อนผิด พบบ่อยเป็นอันดับสอง กรณีการรักษารัก (2560, หน้า 55) กล่าวว่า ผู้สอนแปลจะพบปัญหานี้บ่อยครั้งในการแปลของนักแปลมือใหม่ (3) แปลผิดเพราะยึดโครงสร้างภาษาต้นฉบับ สุพรรณิ ปันมณี (อ้างถึงใน ศศิ อินทโกสุม, 2556, หน้า 44) ระบุว่า เกิดจากผู้แปลตกอยู่ภายใต้อิทธิพลครอบงำของภาษาต้นฉบับ จึงมักถ่ายคำหรือโครงสร้างภาษาต้นฉบับลงไปตรง ๆ (4) แปลนุพบทเชื่อมโยงความผิด และ (5) แปลคำสรรพนามผิด เพราะไม่รู้คำอ้างอิงนั้นแทนคำนามใด ทิพา เทพอักษรพงศ์ (2551, หน้า 30) กล่าวว่า นุสรณสรพนามในภาษาอังกฤษแต่ละคำแปลเป็นภาษาไทยได้หลายความหมาย เพื่อให้สะท้อนอายุ ฐานะ กาลเทศะ สถานภาพ อาชีพ รวมถึงสัมพันธภาพของผู้เรียกและรับคำขาน

2. ปัญหาด้านคลังความรู้ ศศิ อินทโกสุม (2560, หน้า 62) นิยามคลังความรู้ว่า หมายถึง ข้อมูลซึ่งปราศจากรูปแบบภาษาที่ถูกสั่งสมไว้

ในรูปของความทรงจำของบุคคลหนึ่ง ทั้งความทรงจำเกี่ยวกับความรู้หรือสาระ และความทรงจำเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก คลังความรู้ที่ผู้สอนหรือผู้แปลนำมาใช้โดยไม่รู้จัก เพื่อทำความเข้าใจวาทกรรม ทั้งระดับสาระและระดับอารมณ์ ปัญหาด้านนี้ของผู้สอบคัดเลือกก่อให้เกิดข้อผิดพลาดการแปล 3 ประเภท คือ (1) แปลทับศัพท์ (2) สะกดผิด และ (3) แปลผิดเพราะขาดความรู้รอบตัว

3. ปัญหาด้านหลักการแปล ศศิ อินทโกสุม (2556, หน้า 141) อธิบายปัญหาด้านนี้ว่า หมายถึง ข้อบกพร่องด้านวิธีการที่ผู้แปลใช้ในการทำความเข้าใจและถ่ายทอดความหมายของต้นฉบับลงในบทแปล ปัญหาด้านนี้แบ่งย่อยได้ 6 ประเภทคือ (1) ปัญหาการเลือกใช้คำมาถ่ายทอดความหมายได้ไม่เหมาะสม สุมน อริยปิณฑ (2548, หน้า 36) สรุปว่า ปัญหานี้มีสาเหตุจากการที่ผู้แปลไม่เข้าใจต้นฉบับ ไม่เข้าใจคำศัพท์และสำนวน ทำให้จับความหมายจากต้นฉบับผิดพลาด (2) ปัญหาการแปลขาดหรือแปลตกความพบบ่อยเป็นอันดับหนึ่งของปัญหาด้านหลักการแปล ศศิ อินทโกสุม (2556, หน้า 69) สรุปว่าปัญหาด้านนี้ทำให้ผู้แปลถ่ายทอดความหมายของ

ต้นฉบับลงในบทแปลได้ไม่ครบถ้วน ขาดความหมายระดับสาระ หรืออรรถรส หรือทั้งสองอย่าง (3) การแปลผิดวจนลีลา/ระดับภาษา (4) ปัญหาการละข้อมูล (5) ปัญหาการแปลเยิ่นเย้อ และ (6) ปัญหาการแปลอิสระ

ปัญหาการแปลและการแก้ไขปัญหาการแปลของนักศึกษา

ปัญหาการแปลของนักศึกษารวบรวมมาจากประสบการณ์การเรียนรู้กระบวนการวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรการแปล การฝึกปฏิบัติการฝึกฝนอบรมและการสังเกต ปัญหาการแปลมีลักษณะหลากหลาย นำมาจัดเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ได้ นักศึกษาจะสังเกต รวบรวมปัญหาการแปลได้มากน้อยไม่เท่ากัน การวิเคราะห์เจาะลึกปัญหาได้ต่างกัน ตามพื้นฐานการสะสมความรู้และทักษะในการแปล นักศึกษาจะอภิปรายข้อผิดพลาดในการแปลตามความสนใจของตน วิธีการรวบรวมปัญหาและนำเสนอปัญหาการแปลจะต่างกันออกไป บ้างแจกแจงรายละเอียดและบ้างเสนอเป็นหัวข้อใหญ่เท่านั้น ปัญหาการแปลมีลักษณะหลัมน้อยกว่าหนึ่งปัญหา นักศึกษาบางคนนำเสนอสาเหตุของข้อผิดพลาดด้วย บ้างก็

สามารถวิเคราะห์ได้ว่าปัญหาการแปลปัญหาหนึ่ง ๆ เกิดจากหลายสาเหตุ

วิธีการแก้ปัญหที่พบในงานแปลของนักศึกษาสรุปรวมได้ 7 วิธี ตัวอย่างเช่นวิธีการแก้ปัญหเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคนักศึกษาเสนอแนะให้แบ่งปัญหาโครงสร้างประโยคเป็นปัญหาย่อย ๆ เรียงลำดับตามความถี่ที่พบบ่อยไปหาน้อยแล้วเสนอวิธีการแก้ไขปัญหาย่อย ๆ เหล่านี้เป็นขั้นตอนตามที่ปฏิบัติได้จริงพร้อมเหตุผลประกอบ นักศึกษาแสดงวิธีการแก้ไขปัญหทั้งในรูปแบบแผนระยะสั้นและที่ควรทำในระยะยาว นักศึกษาแสดงให้เห็นว่าในการแก้ไขปัญหเกี่ยวกับโครงสร้างในเนื้อหาและบริบทนั้น ๆ ควรเลือกวิธีใดเป็นวิธีหลัก วิธีใดเป็นวิธีรอง เพราะเหตุใด ส่วนวิธีการแก้ไขปัญหการเลือกใช้คำแปลให้เหมาะสมนั้น นักศึกษาได้เสนอการอ่านบทบทแปลของตนด้วยวิธีการอ่านออกเสียงเป็นข้อเสนอใหม่ เพื่อแก้ปัญหการเลือกใช้คำแปลให้เหมาะสมและวิธีนี้สอดคล้องกับความเห็นในงานวิจัยของถนอมนวล โอเจริญ (2547)

แนวทางการพัฒนาทักษะการแปลของนักศึกษา

1. เป็นแนวทางพัฒนาจากการลงมือทำด้วยตนเอง และจากการปรึกษาหารือกับอาจารย์ วิทยากร นักแปลที่มีชื่อเสียง

2. การพัฒนางานแปล นักแปลต้องค้นหาข้อบกพร่องในงานแปลของตนให้พบว่ามีอะไรบ้าง และศึกษาหาวิธีแก้ไขจากผู้รู้และนักแปลมืออาชีพ เพื่อนฝูง คนรอบตัว คนรู้จัก

3. การพัฒนาทักษะการแปลต้องมีการวางแผนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว และการวางแผนต้องระบุวัตถุประสงค์เป้าหมายที่จะบรรลุถึง วิธีการดำเนินงาน การประเมินผลงานของตนเองอยู่เป็นนิตย์

4. เห็นความสำคัญของการศึกษาเรียนรู้ตลอดชีวิต การใฝ่รู้ ใฝ่ศึกษาหาความรู้ การศึกษา หาคำศัพท์ใหม่ ๆ รอบตัว คำศัพท์เฉพาะด้านที่เกิดขึ้นใหม่ทุกวัน

5. ศึกษาวิธีค้นคว้าหาข้อมูลด้านการแปล วิธีการแปลจากสื่อสิ่งพิมพ์ แฟ้มข้อมูลของพจนานุกรม คลังศัพท์ทางอินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยรวบรวมผลงานวิจัยทั้ง 2 ส่วน ส่วนที่เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงาน

แปลของผู้สอบคัดเลือกจำนวน 26 คน และส่วนที่เป็นสรุปบทสัมภาษณ์นักศึกษาวิชาการแปลจำนวน 8 คน ผู้วิจัยนำผลงานทั้งสองส่วนมาสรุปเป็นข้อเสนอแนะต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับนำไปใช้ประโยชน์

1. ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย วิชาปรับพื้นฐาน ได้แก่ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ยังเป็นวิชาจำเป็นเพื่อตรวจสอบพื้นฐานด้านความรู้ภาษาอังกฤษและทักษะการอ่านของผู้เรียน วิชาการประเมินและบรรณาธิกรณงานแปล ควรปรับเป็นวิชาการบรรณาธิกรณงานแปล เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาที่สอนจริงในชั้นเรียน และอาจเพิ่มวิชานี้ในหมวดวิชาแกนได้อีก ครอบคลุมวิชาวิเคราะห์โครงสร้างภาษาอังกฤษควรปรับเปลี่ยนชื่อวิชาและเนื้อหาในคำอธิบายเสียใหม่ โดยเน้นการวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างภาษาอังกฤษและภาษาไทยให้เห็นความแตกต่างที่เป็นปัญหาในการแปล ทั้งด้านไวยากรณ์และความหมาย ผู้สอนวิชานี้ควรเป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์การสอนมาแล้ว อย่างต่ำ 10 ปี

2. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาอังกฤษ-ไทย งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้สอนวิชาการแปลได้เรียนรู้ข้อผิดพลาดในการแปล ปัญหาการแปลประเภทต่าง ๆ รวมถึงสาเหตุของข้อบกพร่อง และวิธีการแก้ไขปัญหาการแปลหลากหลายประเภท ครูผู้สอนการแปลสามารถนำผลการวิจัยทั้ง 2 ส่วนไปปรับปรุงวิธีการสอนการแปล จัดลำดับขั้นตอนการสอน การยกตัวอย่างประกอบ รู้จุดเด่นจุดด้อยในทฤษฎีการแปลและแนวคิดต่าง ๆ ได้ชัดเจนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

1. การสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้รู้แนวทางการสอนภาษาอังกฤษ-ไทย ผู้วิจัยสามารถ

เพิ่มบทสัมภาษณ์นักศึกษาวิชาการแปลให้หลากหลายหัวข้อมากขึ้น เป็นต้นว่า นักศึกษาได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการเรียนกระบวนการวิชา... นักศึกษาได้เรียนรู้กลยุทธ์ วิธีการแปลในหัวข้อใดจากการเรียนกระบวนการวิชา... แนวทางปรับปรุงทักษะงานแปลที่ได้จากการเรียนกระบวนการวิชา... ได้แก่ อะไรบ้าง หัวข้อใดบ้าง ควรเพิ่มหัวข้อใด ควรลดในกระบวนการวิชา... เพราะเหตุใด

2. หัวข้องานวิจัยที่ควรศึกษา เพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาการแปล เฉพาะด้าน หรือการแปลเพื่ออาชีพ ได้แก่ (1) ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการแปล ข่าว สารคดี (2) กระบวนการและกลยุทธ์ที่ใช้การแปลเพื่อธุรกิจ และ (3) บทบาทของวิชาบรรณารักษศาสตร์กับการศึกษาแบบแปล

บรรณานุกรม

- กรณีการ์ รักษา. (2560). *การเปลี่ยนพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, คณะมนุษยศาสตร์.
- ถนอมนวล โอเจริญ. (2547). *รายงานผลการวิจัย การเปลี่ยนนโยบายเรื่อง “แวร์เธอร์ธอม” เป็นไทย: กรณีศึกษากระบวนการแปล และปัญหาในการแปลงานร้อยแก้วเยอรมันเป็นไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์, ภาควิชาภาษาตะวันตก, สาขาวิชาภาษาเยอรมัน.
- ทิพอุษา ศรีเพริด, คณินนิตย์ จันทรัตน์ และ ชัญญรัตน์ ปาณะกุล. (2559). สภาพการปฏิบัติ และปัญหาการจัดการเรียนการสอนกระบวนการอ่านเอาความภาษาอังกฤษ (ENG 2001) มหาวิทยาลัยรามคำแหง. *วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์*, 35(2), 91-108.
- ทิพา เทพอักษรพงศ์. (2551). *การแปลเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง, บัณฑิตวิทยาลัย. (2558). *หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2558)*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- ศศิ อินทโกสุม. (2556). *รายงานผลการวิจัย ปัญหาการแปลผิดความหมายของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาฝรั่งเศส-ไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, คณะมนุษยศาสตร์, ภาควิชาภาษาตะวันตก.
- ศศิ อินทโกสุม. (2560). *ปัญหาการแปลผิดความหมายของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล ภาษาฝรั่งเศส-ไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วารสารวิจัยรามคำแหง (คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์)*, 20(1), 56-69.
- สุพรรณิ ปิ่นมณี. (2552). *การแปลขั้นสูง* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนน อริยปิณฑิน. (2548). *หลักการแปลภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: พี. โพลีเมทส์. สำนักพัฒนาการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์ (23 มีนาคม 2560). นามสงเคราะห์ส่วนราชการไทย. <http://gphone.prd.go.th>

เอนก กิมสุวรรณ. (2541). รายงานผลการวิจัยการศึกษาค้นคว้า รูปแบบ สาเหตุการแปดผิดใน
ประโยคที่มีบทขยาย (*Attribut*) ของกระบวนวิชาแปลภาษาเยอรมันเป็นไทย. กรุงเทพฯ:
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

Phukanchana, Thitirat. (2018). Thai Students' Demotivation and Remotivation in an Advanced
EFL Writing Class: A Case Study of English Major Students at Ramkhamhaeng
University. *Ramkhamhaeng University Journal, Humanities Edition*, 37(1), 47-72.